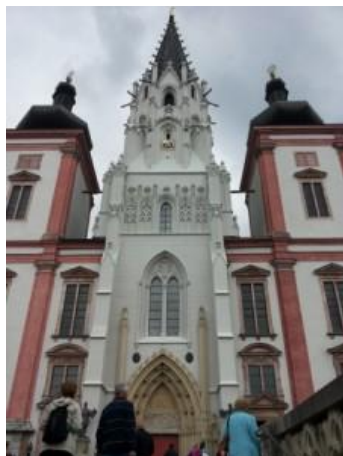

Pút' do Mariazellu mojimi očami

Počas necelých siedmych rokov, čo pracujem ako dobrovoľník v Hospici Milosrdných sestier v Trenčíne, som mal možnosť zúčastniť sa viacerých zájazdov či putovaní, ktoré pre dobrovoľníkov a zamestnancov zorganizovalo raz za rok vedenie hospicu. Vždy to boli veľmi zaujímavé a vydarené akcie slúžiace okrem iného aj na vzájomné spoznávanie sa a upevňovanie vzťahov medzi ľuďmi, ktorých pracovný, duchovný i dobrovoľnícky život je úzko spojený s hospicom. Doteraz sme však putovali iba po Slovensku, až na jednu cestu, ktorú sme absolvovali na Moravu na Svätý Kopeček a Velehrad. V tomto roku si však sestrička Eva, ktorá minulý rok „prevzala“ dobrovoľníkov po sestričke Gorazde, naložila na seba skutočne veľké bremeno, zorganizovať pút' do pomerne ďalekého ale veľmi známeho pútnického mestečka Mariazell v susednom Rakúsku. Ja osobne som tento nápad vrele privítal, pretože naposledy som mal možnosť navštíviť toto miesto pred vyše 20 rokmi v rámci farskej púte, ktorú zorganizoval a duchovne viedol vtedajší trenčiansky farár Mons. Peter Paliatka, a rád som si chcel túto cestu zopakovať a zároveň mať tiež možnosť porovnať, aké zmeny tam počas tej doby nastali.

A tak po dňoch očakávania naplnených predovšetkým prípravou organizácie sestričkou Evou a jej spolupracovníkmi nastal konečne deň D, streda 21. júna 2017, keď sme skoro ráno vyrazili z Trenčína smerom na juhozápad. Prví pútnici, ku ktorým som sa radil aj ja s dcérou, ktorá mi robila spoločnosť na tejto ceste (zhodou okolností bola so mnou aj počas mojej poslednej návštevy Mariazellu), nastúpili krátko po 5.30 hod. na Hasičskej ulici, postupne sme potom pribrali ďalších na železničnej stanici, potom v hospici nás čakala najväčšia časť pútnikov z radov dobrovoľníkov a zamestnancov hospicu a nakoniec poslední cestovatelia nastúpili pri Sloviku na Zámostí. Samozrejme, že každý z účastníkov púte sa vydal na túto cestu do Mariazellu so svojimi radosťami, starosťami, ale tiež s určitými očakávaniami a nádejou. Mali sme tiež bohaté zastúpenie duchovných osôb, okrem viacerých sestričiek – satmárok bol s nami aj duchovný sprievodca – kňaz, páter Quirin z rehole premonštrátov zo Znojma na Morave.

Pokojná, cca 6 hodinová jazda autobusu, ktorá bola vyplnená vzájomnými rozhovormi, osobnými modlitbami, modlitbami svätého ruženca a taktiež informatívnym výkladom sestričky Evy o Mariazelli a jeho okolí, viedla prevažne po diaľnici cez Bratislavu, okolo Viedne až do Sankt. Pöltenu, odkiaľ pokračovala cesta cez obce Annaberg a Josefsberg po kľukatých a stúpajúcich serpentínach až do cieľa nášho putovania, do Mariazellu.

Tam sme prišli okolo poludnia a na našu radosť nás, napriek vyššej nadmorskej výške a polohe v panoráme rakúskych hôr, privítalo krásne slnečné a celkom teplé počasie, ktoré nám, až na občasné mračná a hrozby dažďa vydržalo počas celého pobytu.

Mariazell je pomerne malé mestečko ležiace v Hornom Štajersku, vo výške 868 metrov nad morom a patrí k najvýznamnejším pútnickým miestam v strednej Európe. Spolková republika Štajersko (nem. Steiermark), s hlavným mestom Štajerský Hradec (nem. Graz), sa nachádza na juhovýchode Rakúska, je najmenej osídlenou spolkovou republikou v tejto krajine, avšak pre svoje lesné bohatstvo býva často nazývaná zeleným srdcom Rakúska. Samotný Mariazell pozostáva iba z niekoľkých ulíc a hlavného námestia, ktorému dominuje pútnická bazilika (nem. Wallfahrtskirche) s veľmi zaujímavým a zvláštnym priečelím, ktoré pozostáva z dvoch barokových veží s kupolami, medzi ktorými stojí ešte gotická veža. Vo vnútri baziliky uprostred chrámu je strieborný milostivý oltár Panny Márie s posvätnou soškou, ktorá je zaodená do drahých vyšívaných šiat. O vzniku tohto pútnického miesta Mariazell hovorí legenda o mníchovi Magnusovi z roku 1157, s ktorou nás počas cesty oboznámila sestrička Eva, avšak veľa informácií o tomto mestečku je možné nájsť tiež v pomerne bohatej literatúre i na internete.

Po príchode do Mariazelli a vystúpení z autobusu na parkovisku pod bazilikou, sme prešli priamo k bazilike, kde sme si v jej okolí priestranstve urobili prestávku na posilnenie sa jedlom a na občerstvenie. Následne sme sa vybrali ďalej po ceste trochu vyššie za bazilikou a dostali sme sa najskôr k malej kaplnke, kde si každý z nás mohol načerpať vodu z pravého mariazellského prameňa z krhličiek, ktoré majú po oboch stranách v rukách anjeli. Potom nás to však ťahalo ešte vyššie, od kaplnky sme pokračovali ďalej po strmej uličke nad mestom, kde sme si pri jednotlivých zastaveniach vykonali pobožnosť krížovej cesty, čím sme si pripomenuli strastiplnú cestu Ježiša Krista na Golgotu. Bolo to síce trochu náročné, najmä v tomto pomerne teplom počasí, no celkom dobre zvládnuteľné aj pre starších, či telesne postihnutých ľudí. Krížová cesta je veľmi pekne vybudovaná v krásnom prostredí, cestou na jej vrchol a predovšetkým celkom hore pri troch krížoch (kde sme si na chvíľku oddýchli na veľmi peknom priestranstve pri lavičkách) sme sa kochali krásnym výhľadom na mestečko, ktoré sme mali v tej chvíli ako na dlani.

Na tomto mieste by sme zaiste trávili oveľa dlhší čas, no museli sme sa ponáhľať čo najkratšou cestou nazad dolu do baziliky, kde sme mali o 14.00 hod naplánovanú svätú omšu. Toto slávenie Eucharistie pátrom Quirinom prebiehalo v bazilike priamo pred kaplnkou so soškou milostivej Panny Márie, po svätej omši väčšina pútnikov ešte zostala v bazilike, aby si nenechala ujsť príležitosť pomodliť

sa na tomto svätom mieste Korunku Božieho milosrdenstva a nájsť si ešte čas aj na osobnú modlitbu a urobiť si prehliadku interiéru i exteriéru baziliky.

Mali sme vyhradený taktiež aj voľný čas 1 – 1,5 hodiny na individuálny program, ktorý mohol každý z nás využiť podľa vlastného uváženia. Ja osobne spolu dcérou sme sa ešte poprechádzali po okolí baziliky, pričom sme navštívili taktiež „sviečkovú“ miestnosť za bazilikou, kde nás „privítalo“ veľké sálajúce teplo z plameňov sviečok a vôňa topiaceho sa vosku. Potom sme sa prešli po blízkych uličkách, urobili sme si tiež niekoľko záberov na pamiatku, posedeli sme si v blízkej kaviarni pri dobrej káve a ovocnom koktaili, navštívili sme niekoľko stánkov so suvenírmi a tiež predajňu s medovníčkami a postupne sme sa pomaly vracali na parkovisko pod bazilikou, kde nás už čakal pristavený autobus.

Keďže všetci účastníci púte boli veľmi disciplinovaní a boli celkom dochvíľni, mohli sme sa krátko pred 17.45 hod. vydať už na spiatočnú cestu na Slovensko. Každý účastník si ju v autobuse vyplnil podľa svojho gusta, mnohí z nás, vrátane mňa i mojej dcéry, boli už aj trochu unavení a tak len tak oddychovali, podriemkávali, viacerí počúvali veselé rozprávanie pátra Quirina a venovali posledné pohľady krásnemu okoliu Mariazellu. Pohľady na malebné údolia a vrchy hôr vyvolávajú v často v nás pocit pokoja a pohody a umožňujú nám uponáhľaným zabudnúť na mnohé starosti. Samozrejme sme tiež nezabudli na modlitby ako poďakovanie za krásny pobyt, za všetky tie pekné zážitky z pútnického miesta a za šťastný návrat domov. Spiatočná cesta s menšími zastávkami nám ubehla rýchlo ako voda, a ani sme sa nenazdali, po necelých piatich hodinách sme už boli pred Trenčínom, kde vystúpili prví pútnici, ďalší sa postupne lúčili s ostatnými priamo v Trenčíne a konečná zastávka bola pri hospíci. Ja som spolu s dcérou vystúpil na Hasičskej ulici a odtiaľ sme autobusom MHD unavení na tele, ale posilnení na duchu, spokojní, šťastní a plní zážitkov došli domov na sídlisko Juh.

Veľmi pekne sa chcem za seba, dcéru a taktiež za ostatných pútnikov poďakovať všetkým, ktorí sa akýmkoľvek spôsobom podieľali na zorganizovaní tejto krásnej púte, predovšetkým sestričke Eve, ktorá to všetko s bravúrou a v pohode zvládla, tiež mnohým mne neznámym sponzorom, ktorí nám dobrovoľníkom na túto cestu finančne prispeli, ďalej pátrovi Quirinovi za duchovnú službu, sestričkám satmárkam za milé a povzbudzujúce slová a taktiež pánu šoférovi, ktorý nás bezpečne viezol na tejto pomerne dlhej a miestami i náročnej ceste bez akýchkoľvek problémov.

Za toto všetko im môžem vysloviť iba jedno veľké „**Pán Boh zaplat’**“ a ako naša malá vnučka pri každom blahoželaní nikdy nezabudne dodať „**Nech ich Ježiško potom oslávi v nebi !**“

Zapísal : Ing. Ján Bezák, dobrovoľník v Hospíci Milosrdných sestier v Trenčíne